

Očka: Seveda. Kar prepričaj se. Napolni posodico z vlažnim peskom in jo postavi v zmerno toplo sobo. Na pesek deni fižol ali žitno zrno ali nekaj deteljnih zrn (ki ti jih semenski trgovec v ta namen rad da brezplačno). Opazil boš najprej, da se zrnca napije vode in se precej močno napne. Par dni potem že počí luščina in kalček pokuka iz nje. Dobro deteljno zrnje kali že po 3 dneh. In kar ni vzkalilo vsaj v 8 dneh, smatramo za manj življenja sposobno. Čimprej in čim večji meri večji del kakega semena (zrna) vzkali, tem boljša pravimo, da je njegova energija (sila) kalivosti.

Slavko: Hvala očka. Pa tudi slava ti. (Šaljivo: Za sedanji čas čbče krize si me naučil nekaj izrednega. Glej, ako bo mamicí zmanjkalo kurjih jajec, ji bom lahko brž prinesel fižolova ali prosena jajca, da jih vbije v kozico in napravi imenitno cvrtje. In ako bomo pridejali še nekaj koškov znanstvenega jezika, bo jed celo sijajna. Tudi tebi jo prinesem v urad poln praprtnik. Cvička pa si boš natočil iz vodovoda).

Očka: Fant moj, ti znaš biti tudi šegav. Še rajši te imam.

(Dalje prihodnjič.)

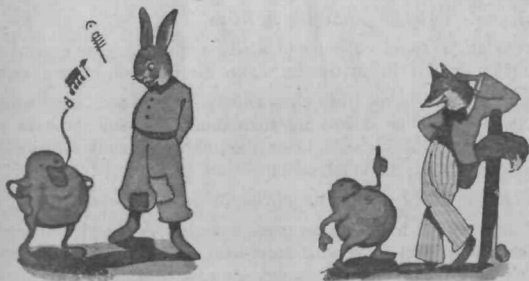
Cmok.

(Ruska pravljica.)

Nekoč sta živela ded in babica. Pa je zaprosil ded svojo ženo: »Skuhaj mi že vendar enkrat cmoke!«

Babica je vzela dve prgišči moke in jo zmešala s kisló smetano, scvrkla testo v sirovem maslu in postavila izgotovljen cmok na okno, da bi se ohladil.

Cmoku pa je bilo na oknu dolgčas. Prekotalil se je s krožnika na desko, z deske na ograjo, z ograje na dvorišče in naprej do vrat. Ko

se je tako valil po cesti, mu pride nasproti zajec in mu veselo zakliče:

»Cmoček, cmoček, pojedel te bom!«

»Ne pojej me, krivogledi zajček! Zapel ti bom pesemco, da boš kar strmel«, je rekel cmok in že je iz njegovih širokih ust zadonela pesemca o kisli smetani in sirovem maslu in o dedu, kateremu je ušel, pa še zbadljivka o zajčku, ki misli, da je pameten in premeten...

In cmok se je zakotalil in jo mahal naprej po cesti, zajček je pa gledal žalostno za njim.

Ko je prikolovratil malo dalje, sreča volka.

»Cmoček, cmoček, pojedel te bom!« je zatulil volk.

»Ne pojej me, sivi volk! Zapel ti bom pesemco, da boš kar strmel,« je rekel cmok in zapel z visokim glasom pesemco o kisli smetani in sirovem maslu in o dedu in zajčku, ki jima je ušel, pa še o volku, ki misli, da ga bo pojedel, pa se zelo, zelo moti...

Ko so se volku najbolj cedile sline, je bil cmok že daleč pred njim na cesti.

In ko je bežal zopet dalje, sreča medveda.

»Cmoček, cmoček, pojedel te bom!« je zagodrnjal medved.

»Zakaj me pa boš, ti taca kosmata? Zapel ti bom pesemco, da boš kar gledal!« je rekel cmok in zapel o kisli smetani in sirovem maslu in o dedu, zajčku in volku, katerim je vsem ušel, in o sebi, da ga ne bo nihče pojedel...

Zakotalil se je po cesti in jo rezal naprej. Medved je pa bil premalo uren, da bi mahnil za njim.

Zelo daleč je že bil cmok od svojega rojstnega kraja, ko sreča lisico.

»Cmoček, cmoček, tako si mehke in dober!« je hinavsko zacvilila lisica.

»Ali naj ti zapojem?« je vprašal cmok.

»Daj, daj!« je zvito pomežiknila lisica.

In cmoček je zapel pesemco o kisli smetani in sirovem maslu, o dedu, zajčku, volku in medvedu, kako so neumni in nespretni...

»Lepa pesemca je to, ljubi cmoček!«, je rekla lisica, ko je končal. »Škoda je le to, da te dobro ne razumem, ker sem stara in slabo slišim. Veš kaj, cmoček! Sedi no na moj gobček in mi zadnjo kitico še enkrat zapoj, toda malo glasneje!«

Cmoček je skočil na lisičji gobček in ponovil pesemco.

»Od srca sem ti hvaležna za prelepo pesemco, dragi cmoček,« ga je hvalila lisica, pa bi jo vendar še enkrat rada slišala. Sedi, lepo te prosim, na moj jezik, pa mi pesemco še enkrat zapoj, rada bi si jo utisnila v spomin.«

Lisica je stegnila dolgi in rdeči jezik in pridni pevec je skočil nanj.

»Ham!« je naredila prebrisana lisica z gobčkom in cmočka ni bilo nikjer več...